

229

TESSERA
SUPREMI HONORIS,

QUAM
VIRO

PRÆCLARISSIMO, NEC NON DOCTISSIMO,
DOMINO

M. MARTINO

Böhm /

Passenheimensi,

Gymnasii primum Thorunensis per 27. annos Prof. Publ.
tandem Scholæ Mariæburgensis Rectori fidelissimo,

post exantlatos difficillimorum laborum dies,

Thorunii A. 1715. d. 27. Julii inter brachia Salvato-
ris sui pie defuncto,

ejusdemque mensis die 29. honestissime tumulato,
mesto exhibere animo voluit, debuit

Frater natu minor

JOHANNES Böhm / Passenheim.

Coetus Evang. Rudent. Pastor.

Typis, JOHANNIS ZACHARIÆ STOLLII
ATHEN. TYPOGR.

Slet inurbanum, dignum fugiatque sub umbras,
 esset sacrilegæ rusticitatis opus:
 Non nece fraterni casus obitusque moveri,
 cespitem nec vivo condecorare necem.
 Moris erat veteris, niveo dignique lapillo,
 Qui Danis quondam perbene cultus erat:
 Ut consanguinei, pietas quos sancta trahebat,
 defunctorum adeant sponte Sepulcra Patrum.

Luce Sacra inprimis radios vix sole per orbem
 evibrante suos, teste probante viro: (1)
 Floribus egregiis aspergere busta solebant,
 aut aliis herbis, quas pia fundit humus.
 Hic honor insignis nostroque pioque Luthero
 à Magdeburgo solvitur, urbe pia.
 Hujus ego populi mores urbisque receptos
 discipulo tristi mente modoque sequi.
 Cum meus in tumulo recubans requiescit amandus
 Frater, amor noster, delictumque meum.
 Herbas non possum, nec flores carpere, terra
 floribus orbat, jam perit omne decus.
 Carmine lugubri, & tristi modulabor avena,
 Te colere haud aliter nostra Thalia potest.
 Nomine enim fratrem, sed re factisque Parentem
 amisi, dolor hinc noster acerbus erit.
 Hunc decet eximio venerari semper honore;
 erigeret statuam his ipsa Minerva Viris.
 Ille animum corpusque meum pavitque, aluitque,
 Musarum docuit dulcia castra sequi.
 Nonne Gamalielis debentur jure Palæstræ
 Oscula, quæ pietas, quæ Deus ipse jubet?
 Ruricolam ingratum, decimas qui denegat Aræ,
 atrox pro tanto crimine poena manet. (2)
 Pro decimis gratam fas est persolvere mentem,
 non venit in nostrum pingvis ovile caper.

Wach-

(1) Receptum ibi more atque consuetudine veteri est, ut superstites liberi, sepulchra Parentum aut cognatorum, singulis diebus Solis, horis matutinis, aut ipsimet visitent lachrymabundi, aut misso servo vel ancilla sepulchrorum tumbas ac inscripta Epitaphia rosas, liliis, ruta, verbena, aliisque elegantissimis floribus conspergi atque exornari jubeant, memoriam suorum etiam post fata honorabilem sibi atque gratissimam hoc restantes pietatis officio. M. Joh. Herbinius in Relig. Kyoviens. Cryptis p. 71.

(2) Nonnulli Nobiles Poloniae Satana suggerente onerosam decimarum manipularum solutionem, onerosos Christianæ religionis ritus ducentes hi præsertim, qui in spurcitiis gentilitatis enutriti, jugum orthodoxum non facile tolerabant. ad ritus redire profanos, & vetustam sacrilegamque vitam resumere, & decimas tempore instituto non reddere, nec Ecclesias frequentare, ministrosque & Sacerdotes de eorum Ecclesiis pellere, frequenti conspiratione disponebant. Id cum ad Boleslai Regis I Polonorum notitiam perductum esset, non tulit fidelissimus Catholicæ fidei propagator gliscentem conspirationem consurgere, sed in ipso suo ortu illam mox extinxit; autôres enim illius, missis militibus, comprehendit, & capita conspirationis partim capitali supplicio extinxit, partim verberibus multavit: cæteris minus reis, & sola contagione fundatis, aliorum svasionem secutis parcendum decrevit, vid. Joan. Dlugoski Hist. Pol. lib. 2. p. m. 171.

Wachschlagerorum mihi conciliavit amorem,
 post me Albertinam jussit adire Scholam.
 Nec Grudentinum rexisset forte Lycæum,
 ni mihi proficuum rite parasset iter.
 Nec Mariæburgum gremio fovisset amico,
 nec concessisset sceptrâ regenda Scholæ;
 Ni splendore sui commotum Nominis esset,
 vilior, ac modo sum, vilior alga forem.
 In quam sum extrusus, nec vinea nostra fuisset,
 post DOMINUM id precibus doque locoque tuis.
 Te DEUS ex vili gleba subvexit ad alta;
 fors equidem Tibi erat vilis, honesta tamen:
 Te vario varia in terra cumulavit honore,
 erexitque tuum ad sidera clara caput.
 Immemor hujus eras minime tu sortis egenæ,
 hoc de more tuo, pulchre Eobane cane:
 Ille inopem fædo de pulvere sublevat, Idem
 ex humili afflictum ducit ad alta loco. (3)
 Ut locet & reges inter populique tyrannos,
 quem fidum vero novit amore sibi.
 Ne, studiosa cohors, si te divexat egestas,
 abjicias hastam, hunc intueare virum.
 Pregelides Musæ primam flexere juventam,
 Concius insignis Vir tibi Ductor erat.
 Dammius ad puræ fidei Te pascua duxit,
 pastus es exque tuo, Docte Pesara, penu.
 Ore ex Goldbachi suxisti dogmata pura,
 fugisti impurum corde animoque chaos.
 Tempora purpurea tibi cinxit Jena tiara,
 Jena secuturi janua honoris erat.
 Sic tibi jam compto, sic sedulitate verendo
 Thorunium quondam rostra suprema dedit.
 Nam solet urbs isthæc nostros ornare Penates,
 Civibus & dignis præmia digna dare.
 Thorunium Passenheim concessit Alumnum,
 Ottonem, sacra dexteritate Virum. (4)
 Ut Sacro in Cœtu venerandum munus obiret,
 Divinoque Dei pasceret ore gregem,
 Excita ab hoc fuerat clarorum biga virorum,
 Hartknoch unus erat, Böhmius alter erat.
 Hic qua Sisyphios tu sedulitate rotasti
 tot lapides, clament Curia, Templa, Scholæ.
 Nolo tuas vero in multas excurrere laudes,
 hanc aliis dignam lampada trado Viris.

Si

(3) Vid. Psalterium Davidis Carmine redditum per Eobanum Hessum, in Pf. 113. p. 311.

(4) Teste Viro Consulari Thorun. Nobiliss. J. H. Zerneck, in Tab. Nauf. his verbis: Anno 1603. hat der E. E. Racht in Thorn H. M. Zachariam Ottonem Thoruniensem. Prof. Gymn. ernennet/ welcher aber bald drauf Anno 1603 eine Vocation zum Predigamt nach Passenheim erhalten; und weil derselbige ein Stipendiat derselben Stadt gewesen/ hat es mit seiner dimission in etwas hart gehalten/ bis endlich Anno 1603. den 5. Martii ihm der E. E. Racht den Abzug zu diesem Predigt-Ampt dergestalt gegönnet/ daß Er sich reverfieren müssen/ wenn er künfftig anhero ins Predigt-Ampt vociret würde/er dieser Stadt für andern dienen wollen. ex Actis Cons.

Si tua sic stadium virtus emensa fuisset,
 sidera pulfassem vertice pulchra meo.
 Sed licet es lapsus, tibi pes titutaberit etfi,
 non prosternendus, sed relevandus eras.
 Sol licet illustris sit princeps lucis & orbis,
 attamen eclipsin cum maculis patitur:
 Quid mirum, si quando viri titubantque, caduntque?
 sunt fracti senio, viribus, ingenio.
 Si quoties peccant Doctores, fulmina mittant
 Gymnasia, exiguo tempore tota cadent.
 Si modo post lapsum respiscant atque resurgant,
 Non veniam his reseccas, Cæsar Amande, (5) viris.
 Vivus erat martyr, vivusque Bohemicus Hussus,
 A cujus patria nomen & omen habes.
 Non tibi martyrium, non crux, non defuit ignis,
 Tu fueras tostus, tu maceratus eras.
 Ast cur amplifico nimium, irritoque dolorem,
 Mœrori cur non contraho vela gravi?
 Hinc quia mens nimia mœroris tabe fatiscit,
 fac alter pro me verba Poëta pie:
 Ornet felicem post fata Poëta Poëtam,
 vix his sum dignus ferre ministerium.
 Me solare gravi percussum vulnere mortis
 fraternæ, & medicas affer, Amice, manus. (6)
 Pone modum lacrymis, quæso, fraternaue tandem
 funera plebejo desine more queri.
 Flere nefas, portum, superato navita ponto,
 cum tenet, & nexis ornat aplustra rosis!
 Flere nefas, miles confecto Marte triumphum
 cum Capitolina victor in arce canit.
 Quem gemis extinctum, subduxit fluctibus alnum
 Frater, & in tuto gaudia lætus agit.
 Hostibus edomitis exultat, & aurea cœli
 templa tenens, Christo cum Duce cantat JO!
 Hic diadema gerens, rutilis insigne pyropis,
 aureus ingentes eminet inter avos.
 Adscriptusque Choro superum, cœlique ministris
 Conspectu fruitur semper & ore Dei. (7)
 Pullaque mœroris detraxit sormata Numen,
 Hunc toga justitiæ vestit & ipsa salus.
 Vos alii, quos tangit amor, laudate Poëtam,
 Cantantes Fratris ferte feretra mei.
 At tibi quod vivo detraxerat invida turba,
 post obitum duplici scœnore reddat honos.
 Omnia post obitum fingit majora vetustas,
 major ab exequiis nomen in ora venit.

(5) In Synodo Oecum. Nicæna egregie dixit Constantinus Cæsar ad Acesium Novatianum: Pone
 scalas Acefi, & in cœlum solus ascende, denegando Lapsis gratiam. Conf. Socrates *lib. 1. Hist.*
Eccl. cap. 10. & Sozomenus *lib. 1. cap. 22.*

(6) Consolatio hæc deprompta est ex Deliciis Poëtarum Scotorum superioris ævi Illustrium,
 p. m. 528.

(7) Alluditur ad textum funebrem, Esa. LXI. v. 10.